

מ"ת 37287/07/15 - מדינת ישראל נגד נועם אלימלך, יצחק אלחנן בן עמי, יוסף דוד, ישראל עבדי

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני: כב' השופט דוד חשין, נשיא

מ"ת 37287-07-15
22 נובמבר 2015

מדינת ישראל

המבקשת

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד נועה עזרא-רחמני

נגד

המשיבים

1. נועם אלימלך (עציר)
באמצעות הסניגוריה הציבורית
ע"י ב"כ עו"ד דוד ברהום
2. יצחק אלחנן בן עמי (עציר)
באמצעות הסניגוריה הציבורית
ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני
3. יוסף דוד (עציר) באמצעות הסניגוריה הציבורית
ע"י ב"כ עו"ד דוד הלוי
4. ישראל עבדי (עציר)
באמצעות הסניגוריה הציבורית
ע"י ב"כ עו"ד אריאל הרמן

החלטה בעניינו של המשיב 4

רקע והליכים -

1. לפני בקשה לעיון חוזר לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות ואכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן - חוק המעצרים), ולחילוט ערבויות, בעניינו של ישראל עבדי, המשיב 4 במ"ת 37287-07-15 (להלן - המשיב).
2. ביום 19.7.15 הוגש לבית משפט זה כתב אישום, המייחס למשיב ולאחרים עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335(א)(2) ובצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - החוק), ועבירה של איומים לפי סעיף 192 בצירוף סעיף 29 לחוק.
3. על-פי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 4.7.15 שהה המשיב בחברת יתר הנאשמים, בברכת השחייה במלון "גני ירושלים". במועד זה, הנאשמים, בשיתוף עם לפחות שלושה אנשים נוספים (להלן - האחרים), השתוללו וזרקו חפצים בברכה. המתלונן ביקש מאחד האחרים שייזוהו על מנת שלא יפגעו בביתו בת החמש. בתגובה השיב לו האחר: מה אכפת לי, מי אתה בכלל? ". המתלונן השיב כי הוא אבי הילדה, והאחר קרא לו "בוא החוצה". המתלונן יצא מהברכה ועמד כאשר הוא מחזיק את ביתו בידיו, והחל ללכת לכיוון היציאה. הנאשמים הלכו בעקבותיו, התקרבו אליו והתנפלו עליו תוך שהם מקללים אותו, ומאיימים עליו

שידקרו אותו, וירצחו אותו אם לא יעזוב את המקום, כן הוסיפו כי יחכו לו בחוץ, ושהוא "ימות פה היום", תוך שהם דוחפים ומכים אותו, ובוועטים בו. אשתו של המתלונן הבחינה בהתרחשות, רצה לעברו ולקחה ממנו את הילדה. או אז, אחד מהאחרים רץ לעבר המתלונן וחבט בו בחוזקה בפניו. המתלונן סוחרר ונפל ארצה. בעודו שרוע על הרצפה, הנאשמים בעטו בגופו ובראשו. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, נגרמו למתלונן שברים, המטומות וחבורות בחלקי גוף שונים.

4. ביום 9.8.15 קבע חברי הנכבד, סגן הנשיא פרקש, כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של המשיב (כמו גם בעניינם של יתר המשיבים), וכי קיימת גם עילת מעצר בגין מסוכנות רבה. באותה ההחלטה התבקש שירות המבחן להכין תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. בתסקירו בא שירות המבחן בהמלצה לשחרורו של המשיב לחלופת מעצר בפיקוח, בדירת מגורים בירושלים, אצל הגב' שרה ארוש, אמו של ישראל ארוש, חברו של המשיב.

5. בהחלטתו מיום 30.8.15, קבע חברי הנכבד, השופט מרזל, כי יש להיעתר להמלצת שירות המבחן, והורה על שחרורו של המשיב למעצר בית מלא בפיקוח כפי שהומלץ. מאחר שנקבע כי קיימות ראיות לכאורה, כמו גם עילת מעצר מחמת מסוכנות רבה, ונוכח התסקיר שהצביע על הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק ואלימה, מצא השופט מרזל שאין להיעתר לבקשת בא כוח המשיב לפיה השחרור ייעשה בלא פיקוח או שלא בתנאי מעצר בית מלא. זאת, הגם שלנגד עיניו עמדה העובדה כי המדובר באדם צעיר נעדר עבר פלילי.

6. עוד קבע השופט מרזל בהחלטתו, שאין מקום להיעתר לבקשה להוספת איזוק אלקטרוני, שעה שקיימת חלופת מעצר הולמת, ובעיקר כאשר התרשם לחיוב מהמפקחת המוצעת, הגב' ארוש. בהינתן כל אלה, הורה השופט מרזל על שחרורו של המשיב למעצר בית מלא בתנאים (כמפורט בהחלטתו מיום 30.8.15).

7. המשיב הגיש ערר על ההחלטה (בש"פ 6121/15). ביום 20.9.15 ניתנה החלטת של כב' השופט זילברטל בערר. נקבע בה (בפסקה 5) כי: **"בהתחשב בגילו הצעיר מאוד, בנסיבותיו המשפחתיות כמפורט בתסקיר, בעברו הנקי ובכרסום המסוים בעוצמת הראיות נגדו, אין לשלול את האפשרות להקל בתנאי השחרור, מבלי להרפות מהפיקוח על העורר... ככל שימצא שאכן העורר יכול להשתלב בעבודה מסודרת, בפיקוח צמוד במשך כל שעות העבודה, במקום עבודה שיימצא על-ידי שירות המבחן, תישקל האפשרות לאפשר לו לצאת לעבודה".** בהמשך לכך, התבקש שירות המבחן לערוך תסקיר מעצר משלים, שיוגש לבית משפט זה, ולחוות את דעתו באשר להקלה בתנאי השחרור, בדרך של יציאה לעבודה.

8. ביום 15.10.15 נתקבל תסקיר המעצר המשלים. שירות המבחן הביע בו את התרשמותו כי מעצרו של המשיב מהווה "גורם מציב גבולות", וכי מקום עבודתו עשוי להיות גורם חיובי בעבורו. על כן, המליץ שירות המבחן לשקול הקלה בתנאי מעצרו של המשיב, ויציאתו לעבודה בפיקוח.

9. ביום 21.10.15 נתנה המבקשת הסכמתה להקלה האמורה, אך הצדדים נותרו חלוקים בעניין זהותו של הערב אשר יפקח על המשיב. ביום 25.10.15 התקיים דיון במעמד הצדדים בו אישרתי את הערב המוצע, ישראל ארוש, לעניין פיקוח על יציאתו של המשיב לעבודה. בנוסף הורתי על שיקבע דיון המשך בנוכחות המעסיק, שאמור גם הוא לשמש כערב. עד כה לא הגיש המשיב בקשה לקביעת דיון המשך, כך שהמעסיק

טרם התייצב בפניי, ועקב כך עדיין לא אושרה למשיב הקלה זו בתנאי מעצרו.

הבקשה לעיון חוזר

10. ביום 16.11.15 הוגשה בקשה זו של המדינה לעיון חוזר בעניין הנוגע להפרת תנאי השחרור בערובה של המשיב, כפי שנקבעו בהחלטה מיום 30.8.15. המבקשת עתרה לחילוט הערבויות וביקשה גם כי בית המשפט יורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. על-פי טענות המבקשת, ביום 16.11.15, בשעה 03:51 לפנות בוקר, בכביש מספר 9 לכיוון רמות, נעצר המשיב ביחד עם ישראל ארוש לבדיקה שגריתית על-ידי שוטר. השוטר ביקש מהמשיב ומחברו להציג תעודות זהות. השניים טענו כי אין ברשותם תעודות אלה. לאחר מכן, המשיב הציג עצמו בפני השוטר בתור יוסף ארוש, אחיו של ישראל, ורק לאחר בדיקה במסוף המשטרה בתחנת המשטרה, הובהר כי המשיב התחזה לאחר. בחקירתו במשטרה המשיב שמר על זכות השתיקה, ולא נתן הסבר להפרת תנאי המעצר.

עיקרי טענות הצדדים -

11. במסגרת הבקשה טענה המבקשת, כי בבסיס בקשתה עומדת קביעה קודמת בדבר קיומן של ראיות לכאורה, והתקיימותן של עילות מעצר מצטברות. העילה המקורית וזו הכרוכה באירוע מיום 16.11.15, הנוצעת בהפרת אמונו של בית המשפט וזלזול בהחלטה השיפוטית שהורתה על שחרורו של המשיב למעצר בית. המבקשת טענה כי נוכח העובדות החדשות, חלופת המעצר אינה אפקטיבית; ומשקמה והצטברה עילת מעצר נוספת, בדמות הפרת תנאי שחרור בערובה, המעצר חוזר להיות נקודת המוצא. יתרה מזו, טענה המבקשת, הפרת תנאי שחרור מהווה עילה נוספת הפוטרת מן החובה לשוב ולשקול חלופת מעצר. עוד נטען, כי העבירות המיוחסות למשיב מקימות נגדו עילת מעצר מכוח סעיף 21 (א)(1)(ב) לחוק המעצרים, בגין קיומו של חשש שהמשיב יסכן בטחונו של אדם. חומרה נוספת, כך ציינה, טמונה באכזריות שבמעשה העבירות ובעובדה שבוצעו בצוותא. על כך הוסיפה המבקשת, כי המשיב אינו ראוי לאמון שניתן בו, וכי האינטרס הציבורי מחייב להורות על מעצרו עד לתום ההליכים.

12. ביום 18.11.15 התקיים הדיון בבקשה. בא כוח המבקשת חזר על הבקשה, נימוקיה וטעמיה. בא כוח המשיב הדגיש אף הוא את הפרת האמון הכרוכה במעשיו של המשיב. יחד עם זאת ציין, כי מחמת הנימוקים הבאים יש לשחררו לחלופת מעצר, חרף הפרת האמון. המשיב הוא בחור צעיר, ללא עבר פלילי. בית המשפט העליון, בהחלטתו בערר, קבע כי קיים כרסום בראיות נגד המשיב, ובשל כך אף אישר הקלה בתנאי המעצר שבאה לידי ביטוי במתן אפשרות ליציאתו לעבודה. עוד טען כי יש לערוך הבחנה בין סוגי ההפרות השונות, ולבדוק האם מדובר בהפרה מהותית, או בהפרה חוזרת. בעניינו של המשיב, כך טען, אין המדובר בהפרה מהותית. בא כוח המשיב הציג לעיוני פסיקה לתמיכה בטענותיו אלה.

13. בטרם אפנה לדיון, אציין כי אין מחלוקת בין הצדדים שהמשיב הפר את תנאי השחרור בערובה, הזדהה בפני השוטר בדמותו של יוסף ארוש, אחיו של חברו, ושמר על זכות השתיקה.

דין והכרעה -

14. אפתח ואומר כי לאחר ששקלתי את טענות הצדדים על רקע כל החומר שבפניי, באתי למסקנה כי יש עמוד 3

להיעתר לבקשה. אנמק.

15. סעיף 21(א)(2) לחוק המעצרים קובע:

**"הוגש כתב אישום, רשאי בית המשפט שבפניו הוגש כתב האישום לצוות על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים המשפטיים, אם נתקיים אחד מאלה...
(2) בית משפט ציווה על מתן ערובה והערובה לא ניתנה להנחת דעתו של בית המשפט או שהופר תנאי מתנאי הערובה, או שנתקיימה עילה לביטול השחרור בערובה".**

משהפר המשיב את תנאי שחרורו, כמפורט לעיל, הופר האמון שנתן בו בית משפט זה כשהחליט לשחררו למעצר בית מלא בתנאי פיקוח. הפרה זו מלמדת כי המשיב נעדר יראה כלפי החלטות בית המשפט בעניינו, אינו מפנים את חשיבות הצורך לעמוד בתנאים שנקבעו ומביע יחס של זילות למשפט הפלילי המתנהל נגדו, בעודו שב ומבצע עבירות בעצם הפרת התנאים ותוך כדי הפרתם. כל זאת בעת שמתקיים בעניינו הליך בבקשה להקלה בתנאי השחרור, כדי שיאושר לו לצאת לעבודה, והוא נמצא מפר את התנאים עם מי שביקש להיות לו לערב לתכלית זו, ישראל ארוש.

16. המבקשת הפנתה לבש"פ 7364/09 מדינת ישראל נ' אדרי (17.9.09) (להלן - ענין אדרי), שם נקבע כי הפרת תנאי מתנאי השחרור בערובה, הינה עילת מצער עצמאית. וכך נאמר שם **(בפסקה 7): "המדובר איפוא בעילת מעצר עצמאית, העומדת בפני עצמה ואיננה קשורה לעילות המעצר האחרות...דומה כי הרציונאל שבבסיס עילת מעצר עצמאית זו נובע מן החשיבות שייחס המחוקק לעובדת הפרת תנאי מתנאי הערובה שנקבעו לאותו הנאשם, והדבר מובן, שכן כל חלופת מעצר שהיא מבוססת בראש ובראשונה על יכולתו של בית המשפט ליתן אמון בנאשם...".** בהמשך לדברים אלה, נלמד כי חומרה רבה מיוחסת לעצם הפרת תנאי שחרור. אלא, שהמשיב בעניינו לא הסתפק בכך, ועל כן מייחס אני חומרה יתרה להפרה זו, בהתחשב בנסיבות בהן בוצעה ההפרה, כפי שאפרט.

17. פסיקתו של בית המשפט העליון מלמדת על הבחנה בין הפרות מהותיות, והפרות שאינן מהותיות. וכך נאמר בבש"פ 7936/10 פלוני נ' מדינת ישראל (8.11.10) (בפסקה 20): **"מכאן, שהעובדה שהעורר עבד ביודעין בקרבתם הסמוכה של קטינים הינה הפרה מהותית של צו הפיקוח, העומדת בעצמה על שתי רגליה. לא ניתן לקבל את טענת העורר שמדובר בהפרה טכנית בלבד מפני שקבלת טענה זו תרוקן מתוכן את תכליתו של החוק...".**

18. בהתאם לכך, מוצא אני לנכון לקבוע כי גם במקרה שלפניי, מדובר בהפרה מהותית. המשיב הפר את תנאי שחרורו, כשנמצא לפנות בוקר (03:51) מחוץ למקום בו אמור היה לשהות במעצר בית מלא. לא זו אף זו, המשיב לא סיפק כל הסבר מדוע נמצא מחוץ לבית בשעה שנמצא. עובדה זו מעלה תמיהה רבה, שכן מה יש לו למשיב לעשות מחוץ לביתו בשעה זו, שאינה שעה רגילה לצאת את הבית, ובוודאי שלא בזמן שהוא אמור לשהות במעצר בית מלא בתנאי פיקוח.

19. חומרה נוספת עולה מכך שבשעה שנתפס המשיב, לא נשא עמו תעודת זהות, כדבריו, והוא בחר להציג

עצמו בזהות אחיו של הערב (חברו ישראל ארוש) חברו שנכח עמו באותה העת. בכך, הוסיף המשיב חטא על פשע ומסר לשוטר דבר שקר עת התחזה לאחר. לבסוף, בחר המשיב לשמור על זכות השתיקה. אומנם זכות זו עומדת לו, אך לא ניתן להתעלם מחוסר שיתוף הפעולה, המעצים את חוסר האמון בו, כאשר בחירתו לשמור על שתיקתו מתווספת ליתר הנסיבות המתוארות. בהתחשב במסוכנות הרבה שיוחסה למשיב כבר בהחלטה על שחרורו, נוכח העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, די בכך כדי להורות על ביטול שחרורו לחלופה של מעצר בית ועל השמתו מחדש במעצר ממש, מאחורי סורג וברית.

20. בא כוח המשיב הגיש לעיוני פסיקה המלמדת על מקרים בהם נמנע בית המשפט מלהורות על מעצרו של המשיב, הגם שבוצעה הפרה. אינני מוצא כי יש ללמוד גזירה שווה לענייננו ממקרים אלה, על נסיבותיהן, וביתר שאת כך, כאשר מדובר בפסיקה שאינה עדכנית. החלטות בעניין עיון חוזר בבקשה לשינוי תנאי מעצר במקרים בהן בוצעה הפרה, ניתנות, למרבה הצער, חדשות לבקרים. כפי שאראה בהמשך, המגמה הנלמדת מפסיקתו העדכנית של בית המשפט העליון היא כי בית המשפט נוטה להחמיר כל אימת שבוצעה הפרה המסווגת כהפרה מהותית. עיון בהחלטות אלה, מלמד כי הפרת תנאים בנסיבות בהן בית המשפט ראה בהפרה כהפרה מהותית, הביאה להחלטה על מעצרו של המשיב.

בבש"פ 8112/14 פלוגי נ' **מדינת ישראל** (14.12.14) - דובר בשתי הפרות אותן ביצע המשיב, ששחרר בתנאים לחלופת מעצר. בשתי הפעמים, המשיב ביקש מבית המשפט לצאת מהבית לצורך פגישה עם עורך דינו, אך לא פעל כפי שהצהיר בבקשותיו. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של המשיב וקבע (בפסקה 21): **"אכן, צודק בא-כוחו של העורר כי הפרה של תנאי שחרור אינה אמורה להיענות באופן "אוטומטי" בביטולה של חלופת המעצר. אולם, בענייננו ההפרה של תנאי השחרור (בפעם השנייה) לא הייתה רק "פסולה ומיותרת", כהגדרתו של בא-כוח העורר, אלא מטרידה וקשה ככל שהיא נוגעת להטלת אימה על המתלונן... אם כן, הדגש במקרה זה אינו טמון בעצם ההפרה של תנאי השחרור, אלא בטיבה של ההפרה - בכך שאחת ההפרות הייתה קשורה לכאורה להטלת מורא על המתלונן (ראו והשוו: בבש"פ 7980/09 מדינת ישראל נ' אפללו, פסקה 19 (14.10.2009); בבש"פ 7942/00 משה נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (9.11.2000))."**

בעניין אדרי קיבל בית המשפט העליון את ערעור המדינה, וביטל את שחרורו של המשיב, שיוחס לו חמש הפרות שונות של תנאי השחרור, כאשר בכל פעם שהה מחוץ לביתו בבתי קפה, במרכזים מסחריים וכדומה. בית המשפט העליון קבע (בפסקה 9): **"העולה מן המקובץ אמור להעביר מסר המכוון הן כלפי המשיב והן כלפי אוכלוסיית המשוחררים לחלופת מעצר ותמציתו היא כי הקפדה על תנאי השחרור היא הכרחית, הן בשל הטעמים הקונקרטיים שפורטו לעיל והן בשל הצורך לשמור - מכל משמר ותרת משמע - על קיום מוסד חלופת המעצר."**

בבש"פ 3382/12 עובד נ' **מדינת ישראל** (19.5.15) - בית המשפט העליון דחה את עררו של המשיב לאחר שהפר את תנאי שחרורו, בכך שלא התייצב למעצר הבית כעשרה ימים. בית המשפט העליון קבע (בפסקאות 9-10): **"עיקרה של עילת מעצר זו, נעוץ בהפרת אמונו של בית המשפט על-ידי הנאשם, שעה שהשחרור לחלופת המעצר נוצל על-ידו לביצוע עבירה נוספת; להתחמקות מן הדין; לשיבוש הליכי המשפט; או, כפי המצב בענייננו, להפרת תנאי מעצר הבית שהוטלו עליו. סבורני, כי מקום שבו הפר העורר את תנאי השחרור שנקבעו בעניינו, וכלל לא התייצב למעצר הבית, אלא עשה דין לעצמו במשך**

כעשרה ימים מבלי לפנות לסנגורו או לגורמי המשטרה והפרקליטות, אין כל סיבה ליתן בו אמון מחודש. וזאת בעיקר בשים לב לעובדה שהוגשו בעניינו של העורר, שני תסקירי מעצר שליליים. עוד ראוי להזכיר, כי העורר הפר את אמונו של בית המשפט המחוזי, גם בכך שלא דאג כי הערבים אשר התייצבותם התבקשה לדיון בבקשה לחילוט הערבויות, יתייצבו במועדים שנקבעו לכך. יפים לעניין זה, דברי השופט י' זמיר בבש"פ 507/00 מזרחי נ' מדינת ישראל (6.2.200): 'אם נאשם ניצל לרעה את השחרור מן המעצר, והפר את האמון שבית המשפט נתן בו, אם בדרך של ביצוע עבירה נוספת, ואם בדרך אחרת, הוא הוכיח כי יותר אין הוא ראוי לאמון של בית המשפט'.

21. נוכח כל האמור לעיל, וחרף גילו הצעיר של המשיב ועברו הנקי, לא אוכל להתעלם מחומרתה של הפרת תנאים זו, על נסיבותיה, ובכללן, העובדה לכאורה שנעשתה במהלכה עבירה של התחזות לאחר, כמו גם העובדה שבוצעה בליווי מי שהוצע ואושר על-ידי בית משפט זה, לשמש כערב למשיב. משכך, לא נותר לי אלא לקבוע כי המשיב עשה שימוש לרעה באמון שנתן בו בית משפט זה, ובכך הפר את אמונו של בית המשפט, בו ובערב שהציע. הפרת אמון זו של המשיב, מקשה מאוד על בית המשפט ליתן בו אמון מחודש ודוחקת למסקנה כי לא ניתן במקרה זה שלפנינו להשיג את מטרת המעצר - ההגנה על בטחון הציבור - בחלופת מעצר.

22. אשר על כן מורה אני על השמתו של המשיב במעצר, מאחורי סורג ובריח, עד לתום ההליכים נגדו. כן מורה אני על חילוט 2,000 ₪ מהערבות בסך 4,000 ₪ שהופקדה על-ידי המשיב.

23. משלא צורפו לבקשה הערבים שחתמו על ערבות צד שלישי, לא ראיתי להורות על חילוט ערבויותיהם או חלקן.

ניתנה היום, י' כסלו תשע"ו, 22 נובמבר 2015, בנוכחות המשיב 4 וב"כ הצדדים.

דוד חשין, נשיא